

af 4de April 1809 og Resolution af 27de April 1813, er efter min Mening noget i og for sig meget Naturligt; det kan jeg ikke nægte, og det forekommer mig heller ikke, at der vilde være saa særdeles store Ulemper forbundet dermed, naar det blot ikke var filllet op saaledes, at Vedkommende, som det hedder i Resolutionen af 27de April 1813, udtrykkelig og af egen Drift skal frasælde Sagens Paatale ved Retten; det er det, som er blevet misbrugt, idet man, med Loven for sig, det nægter jeg ikke, har skjult for Vedkommende, at han kunde faae Sagen for Retten. Det forekommer mig, at naar man nu vil tage dette bort og forandre det derhen, at Politiet skal gjøre Vedkommende opmærksom paa, at han kan faae sin Sag for Retten, og naar der navnlig gives Bestemmelse for, at det skal føres til Protokols, og der derhos gives Garanti mod en overilet Beslutning fra Vedkommendes Side derved, at man giver ham Udsættelse, Betænkningstid osv., kan jeg ikke skjønne, at der er nogen særdeles Hindring for at lade dette Forhold bestaae. Mangel paa Tid fra Politiets Side kan der ikke være Tale om, da der jo er en Vicepolitidirecteur, og man har heller ikke i Commissionen tænkt paa, at denne Nødvighed skulde falde bort. Jeg kan imidlertid godt tænke mig, at det nu kan være blevet en Slags Kjøbenhavns Nødvendighed at træffe saadanne Forandringer, og jeg har heller ikke Noget imod, at det er meest principmæssigt, at dette Forhold henlægges til en Ret; men Spørgsmaalet bliver da, hvorhen det skal lægges, og hvorledes Sagen skal afgjøres, og da fremstiller sig jo strax det Spørgsmaal, om det skal være en egen Ret, eller henlægges til Criminal- og Politiretten. Det forekommer mig, at Afgjørelsen deraf maa beroe paa, hvad man egentlig tænker sig derved, om man tænker sig at skabe Noget, som man vil haabe bliver en definitiv Ordning, Noget, der skulde bestaae selv efterat den Omordning, som vi Alle haabe

måa skee, er iværksat, eller om man kun tænker sig det som en Overgangstilstand. Hvis man tænker sig det som en definitiv Ordning, er det rimeligt at henlægge det til en egen Ret, men er det kun en Overgangsinstitution, er det naturligt at knytte det til den Ret, som man haaber vil falde bort om nogle faa Aar, eller dog væsentligt forandres. Det forekommer mig, at det ikke vilde være gjørligt at gjøre det til en egen Ret; jeg indseer vel, at Meget kunde tale derfor, men jeg kan ikke troe, at det vilde være hensigtsmæssigt, eller maaskee engang gjørligt. Hvis man oprettede en saadan egen Ret, da vilde man aabenbart forpligte sig til at ordne Proceduren derved i Overeensstemmelse med de Principer, man vil indbringe fremtidigt i vort Criminalprocesvæsen; men at sætte en saadan Lap paa det nuværende System vilde være uhenigtsmæssigt, og dertil kommer endnu den Omstændighed, at det, der skulde henlægges under den nye Institution, er „offentlige Politifager“. Selve dette Begreb „offentlige Politifager“ er vistnok et saadant, at det neppe vil holde sig under en Omordning af vor criminalt Retspleie; jeg skal blot i den Henseende henvise til det Lovudkast, vi have seet blive fremlagt for faa Dage siden, og som ikke særligt opstiller denne Art Sager. Der forekommer mig derfor at være overveiende Grund til ikke at skabe en egen Ret derfor; men vil man endelig have disse Sager henlagte til en Ret, bør man knytte den til Criminal- og Politiretten som en Section deraf. Forsaavidt man saa vil spørge, om denne Ordning — under den angivne Forudsætning — er hensigtsmæssig, troer jeg ikke, at der kan være noget Særdeles at indvende derimod. Det er jo en væsentlig Forbedring, at Offentligheden kommer ind i disse Forhold, om den end ikke kommer ind i den Forstand, i hvilken Offentligheden vil indføres ved Gjenemførelsen af de Reformers, vi forleden Dag havde til Behandling.